

Hitben járunk nem látásban¹

Alapige: János 3: 1 – 21.

Bibliaolvasás: ApCsel 6: 8; 11-12; 15; 7: 51 – 60.

Énekek: 47: 1; 138: 1&4; 164: 1 – 3; 272: 1&4. vagy: 25; 433; 250; 389.

Szeretett testvéreim! A múlt héten Balatonalmádi református gyülekezetében meglátogattam a Keresztkérdések bibliaórát. Az egyik feladat az volt, hogy beszéljünk a mennyországról. A vezető elmondta, hogy a mennyország egy valóságosan létező hely. Ketten is vállalkoztak arra, hogy elmesélik mennyország élményük történetét. Volt, aki a halál közeli állapot tapasztalataira hivatkozott, a fény, világosság és az elmondhatatlan békesség élményére. Másvalaki azt mondta, hogy szerinte a megtérés élménye érezte, vagy tapasztaltatta meg vele a mennyországot, amikor Isten megbocsátotta a bűneit és gyermekévé fogadta őt is.

Sokan sokféleképpen beszélnek a túlvilágról. Pál apostol a 2Kor 12: 2 – 10-ben elmondhatatlan dolgokat látott és hallott, amikor elragadtatott. Mennylátása egyensúlyaképpen sok szenvedésben is része volt, hogy a kinyilatkoztatás nagysága miatt fel ne fuvalkodjon. Mennybéli megtapasztalás és testi fájdalmak egy csomagban volt a legkiválóbb apostol ajándéka. Némelyek viszont arról számolnak be, hogy a halál-közeli állapotukban visszalátták, mint egy mozivásznon saját életüket, minden döntésüket koragyermekségüktől kezdve az adott óráig. Vannak olyanok is, akik vízért kiáltozva a pokol tűz égette kietlen és forró tájáról tértek vissza, amikor újraélesztették.

Húgom születésekor édesanyánkat úgy kellett visszahozni a halálból. Vallomása szerint az éden kertjében járt, amikor pedig vissza kellett térnie a földi életbe rendkívül rossz volt, ott akart maradni a mennyeknek békéjében.

Mondanom sem kell, hogy testvéreink tanúvallomásai mind igazak és nincs semmi okunk a kételkedésre, sőt jogunk sincs hozzá, viszont látnunk kell azt, hogy kinek-kinek a mennyről szóló beszámolója teljesen szubjektív, ami azt jelenti, hogy egyedi és megismételhetetlen tapasztalat, amit bárhogy próbál is átadni egy másik személynek, nem tudja elérni azt, hogy az ő személyes élményévé is váljon ugyan az a mennyország. Egyet tehetünk, ha valakinek a mennyország élményéről szóló tanúságtételét halljuk, a legnagyobb tisztelettel meghallgatjuk azzal a vággyal, hogy Isten nyissa meg a mi szívünket is az ő kibeszélhetetlen ajándéka befogadására. A megvető gúnyolódás számunkra nem járható út, ahogy a Szentírástól elszakadt gondolkodás sem, vagy a hiszékenységek, amely úgy szintén nélkülözi az evangélium világosságát és józanságát.

Mit tegyünk tehát, amikor annyi baj döngeti szívünk kapuját, annyi félelem ostromolja a lelkünket? Háborúkról hallunk, amelyek egyre közelebb és közelebb jönnek hozzánk. Brutálisan kivégzett keresztyénekről hallunk, sőt látjuk is őket, ami sötét indulatokat támaszt bennünk. Rettegést, lázadást, a bosszú indulatát, az isteni igazságosság megidézését, és ott van szüntelenül az Isten királyi trónja előtt minden ártatlanul kiontott vér hasító kiáltása, ami az örökkévaló szívét a sajátunkkal együtt szorítja, mely így szól:

„Uram, te szent és igaz, meddig nem ítélsz még, és nem állasz bosszút a mi vérünkért azokon, akik a földön laknak?”²

¹ 2Kor 5: 7.

² Jel 6:10.

Mondjuk meg őszintén, hogy vannak nehéz órák, amikor mindennél jobban arra vágyunk, hogy megnyíljon az ég, és ha csak egy pillanatra is, de beléphessünk az Isten szent jelenlétébe, a mennyei paradicsomba. Olyankor oly nagy szükségünk lenne a megfogható mennyországra, a kitapintható üdvösségre, az ízelhető örök életre, arra tudatra, hogy van elkészített hajlékom Istennél, aki mennyei Atyám.

Tudjátok, az első keresztyének, bár rettenetesen gyűlölte őket a világ, mégis amikor egybegyűltek és egymás szemébe néztek, csordultig telt meg a szívük örömmel, hálával és boldogsággal. Megtörték a kenyeret és valóságosan köztük volt az Úr. Abban házba pedig, ahol a keresztyének együtt ünnepeltek a földre szállt az ég, úgy is mondhatnám, hogy akkor és ott köztük, sőt bennük volt a mennyeknek országa, minden szívdobbanásban. Ha pedig valaki külső szemlélőként láthatta őket, azt mondta, hogy azok az emberek a mennyekben vannak. Az önfeledten játszó gyermekek arcán láttam a mennyei angyalok fényét visszatükrözni, amikor a játékban olyan tartalommal telik meg a gyermeki téridő, aminek következtében a mennyei örökkévalóság gravitációjában kezd haladni, míg le nem nyugszik a nap.

Igaz történeteket hallunk az afrikai, a dél-amerikai és ázsiai ébredésről, ahol Szentlélekisten különös erők megnyilvánulásával írja kinek-kinek a szívébe a kibeszélhetetlen üdvbizonyosságot. Azokban a gyülekezetekben ezrek szeme láttára ma is halálos és gyógyíthatatlan betegségekből gyógyulnak meg emberek, olyan, mintha a halálból támadnának fel. Krisztus nem változott meg, ő most is a maga teljhatalmával van népe között az anyaszentegyházban és csak egyet kér, hogy nézzünk föl rá!

Kérdezzük. Mi történt velünk, hogy ily mértékben szűkölködünk? Miért olyan nehéz a szívünk, mintha kő volna a helyén? Miért olyan sötét, mint egy sűrű erdő, ahova alig tudja magát bepréselni egy-egy vékony napsugár? Miért lesz egyre halványodó emlék a mennyország, vagy gyötrő délibáb?

Sokan úgy viszonyulnak az ilyen gondolatokhoz és érzésekhez, hogy mélyen eltemetik magukban, vagy a mesék, a képzelgések valótlan tartományába számúzik. De vannak, akik Isten elé állnak és azt mondják neki, amit egykor Jákob is mondott az angyalnak, hogy nem engedlek el, amíg meg nem áldasz, vagy amit Mózes mondott az Úrnak, hogy amennyiben a te arcod nem jár előttem, ne vigyél tovább erről a helyről, ami azt is jelenti, hogy nem mozdulok innen, amíg ismét fel nem ragyog előttem a te arcod. Bárcsak ezen, és minden istentiszteleten felragyogna a szívünkben Istenek Fia, az Atya Isten egyetlen gyönyörűsége, a Mindenható Krisztus örök személye.

Aki szerelemes, mindig látni és tapasztalni akarja az ő szerelemét. Vajon igaz ez az Úrral való kapcsolatunkra is? De még mennyire! Isten gyermeke minden nap nyitott szívvel fürkészi az eget és a földet, hogy felfedezze a titkon figyelő Isten lábnyomát. Az a tudat, hogy Krisztus elment, mégpedig úgy, hogy teljesen magára hagyta ezt a világot, elviselhetetlen, elhordozhatatlan. Maguk a tanítványok is összeroppantak e felismerés roppant terhe alatt. Pünkösdre volt szükségük, hogy Krisztus újra talpra állítsa őket. Krisztus vagy velünk van és jelét adja annak, hogy velünk van, vagy a pokol terjesztette ki a határát és a halál örvényének a közepében vagyunk. Nincs más alternatíva!

Krisztus szent nevének a segítségül hívása nem üres liturgiai elem, hanem saját téridőnket átrendezni hivatott egzisztenciális kiáltás, ami egészen konkrétan azt jelenti, hogy ments meg Uram, mert különben elvesztem. Ragadj a mennyekbe a pokol örvényeiből! Ragyogtasd fel

világosságodat az elmében, mert gondolataim és érzéseim szétszaggatnak. Gerjeszd fel bennem Igéd által az igaz hitet és áldj meg békességeddel!

Hogyan gerjeszti fel Szentlélekisten a békességet hozó igaz bizalmat? Az evangélium prédikálása által. Hogy szól ez az evangélium? Egészen tömören így: „Nézz föl a felemelt Krisztusra, a megfeszített Isten Fiára, ki harmadnap feltámadt a halottak közül és Isten jobbjára ült! Hosszabban pedig, így szólt hozzánk ma a János evangéliuma által az Úr: János 3: 7-20.

Bármilyen állapotban légy is csak egyetlen dolgot kér tőlünk Isten: Nézz föl a felemelt Krisztusra! (Apostoli hitvallás) Őt hallgatva láss és higgy! Lásd miként kegyelmezett meg neked az Isten Jézus Krisztus által! Lásd miként fogadott gyermekévé. Lásd miként szült újjá, lásd miként teremtett újjá! Krisztusban mindez a Napnál is világosabban ragyog. Ezen kívül nincs semmi e világon, mi meggyőzhetne Isten téged, személyesen téged üdvözítő szerelméről. Az Írás és minden próféta erről a hatalmas szikláról tanúskodott, amit az ördög egyfelől az emberiség hajnala óta sziszifuszi kitarással próbál elhordani, vagy bomlott elmével szétdobálni, de minden egyes markolással egyre csak hatalmasabb lesz. Bármit tesz is csak azt erősíti, hogy a halál felett az Isten Fia Jézus Krisztus az egyetlen teljhatalmú Úr! Semmi nem történik akaratan kívül.

A világ mindennapi, hozzánk közel, vagy tőlünk távol lévő sodrása erőnek erejével a halál rettenetében akar tartani. Ehhez minden eszközt bevet és ellenünk fordít. Csak félj és rettegj. Ez a félelem irányítsa döntéseidet, szándékaidat és álmaidat. Nagy csoda, amikor valaki ki akar törni e fekete ég gravitációs bűvköréből. A csodák csodája pedig az, amikor a pokol rettentése közepette a mennyek országa teljhatalma űzi el a sötétség utolsó foszlányát is. Ezért olvastam fel az István vértanú történetét! Hasonlítsátok össze a mai keresztyén kivégzések történetével! Sok hasonlóság van! Az estek minden ponton hasonlóak, egy kivétellel! A kivétel az, hogy a kamerák célzottan csak a mészároló gyűlölet tomboló arcát mutatják meg. A fogcsikorgató, arcot betakaró, szemet bekötő, fület bedugó gyűlöletet mutatja meg. Hol van az igazság másik fele, az Isten földre szállt dicsősége? Nos, az Isten földre szállt dicsőségét a kamerák nem mutatják, arra a kamerák vakok maradnak! Ez az a féligazság, ami a tökéletes hazugság. Az igazság az, hogy a pokol csap össze Krisztussal és gyalázatosan megsemmisül. A média által fölerősített demonstratív mészárlás hullámai viszont körülölelik a földet, hogy a félelem sötétségébe és rettegésébe tartsák azt, mintegy abroncsban. De ide erre a helyre és a szívünkbe ezen az alantas úton mégis Krisztus poklot, gyűlöletet, erőszakot és halált legyőző dicsősége érkezik meg! Mert ha ez ide nem érkezik meg, hiábavaló minden! Itt viszont Krisztussal találkozunk! Ezért mondhatják el sokan, hogy az istentisztelet után megkönnyebbülve és szívében békével megy haza, vissza a mindennapi harcaiba.

A teljes valóságot tehát István vértanú történetén keresztül látjuk, sőt Isten humora az, hogy az ellenségei által láttatja velünk az Ő dicsőségét. Mi van egy olyan ember szívében, akinek arca egy angyal arca akkor, amikor kivégzik, amikor azt mondják, hogy meg kell halnod? Tudjuk. A feltámadott Krisztus van a szívében! Ezzel az arccal tekintett föl István és látott megnyílt eget, és az ember Fia Jézust Isten jobbján állni. De ellenfelei ezt látva gyűlölettel teltek meg és megölték őt, akkor, amikor István arca angyalarcként fénylett, mert a megnyílt egeken keresztül a Krisztus dicsőséges arcát tükrözte bele ebbe a világba és ellenségei szemébe. Ezt tették az Isten gyűlölői annak dacára, hogy látták Krisztust a mártír arcán.

Összecsapott a sötétség a világossággal és mond meg testvérem, ki győzött? Akármilyen sötét legyen a pince, egyetlen gyertya fénye világossá teszi azt. Ez történt István vértanú halálakor, világosság lett a gyilkos gyűlölet mélységeiben, a keresztyénekhez pedig ez a hír jutott el, azaz a teljes igazság, és Isten kegyelméből hozzánk is.

Hogyan történt ez? Hogyan jutott a krisztushit erre a győzelemre? Úgy, hogy István föltekintett a fölemelt Krisztusra, pontosan úgy, mint egykor Izrael népe nézett föl a fára tűzött rézkígyóra! Emlékezzünk csak! Az Isten ellen fellázadt nép látva a kígyómarás hatalmas pusztítását azt mondta Mózesnek, hogy megbánták, hogy Isten így magukra haragították és arra kérték, hogy járjon közbe értük, hogy Isten vigye el a kígyókat. Mózes imádkozott a népért, de Isten azt mondta, hogy a kígyók maradnak, viszont ha valaki fölnéz a fára emelt rézkígyóra, ha meg is marta a kígyó, életben marad. Így ha valaki meghalt a pusztában nem azért halt meg, mert fellázadt Isten ellen, nem azért halt meg, mert a kígyó mérge a vérén keresztül megmérgezte, hanem azért mert nem nézett fel a rézkígyóra. Így vagyunk mi Krisztussal! Istennek egyetlen ítélete e világ felett az egyszülött Fiú, Krisztus. Ha bárki meghalt, nem a bűne miatt jut a sorsára, hanem mert nem hitt Jézusban és nem nézett föl rá. Itt nem tudni, vagy okoskodni kell, csak föltekinteni! Ennyi! Bízni és föltekinteni a felemelt Krisztusra. Még senki nem maradt szégyenben, aki fölnézett a fölemelt Krisztusra! Kezdte a sort názáreti szűz, az ács József, az agg Simeon, a vérfolyásos asszony, a leprás, a vakok, némák, siketek és csonkabonkák sora, az ördögtől gyötörtek sokasága, a halott Lázár, a jobbán megfeszített gonosztevő, István vértanú és a mártírok mind. Ki így, ki úgy Krisztussal legyőzte a halált. Hogyan? Úgy, hogy fölnézett a felemelt Krisztusra! Ez a mi egyetlen lehetőségünk is, bármi történjen velünk az életünkben. Ámen.